

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **B. G.**, nar. X., štátny príslušník Gruzínska, t. č. Útvar policajného zaistenia S., bez cestovného dokladu, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej polície Sobrance, Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Ubľa**, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. UHCP-SO-OHKUB-P-009/2010 zo dňa 24.5.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sp/13/2010-27 zo dňa 7. októbra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sp/13/2010-27 zo dňa 7. októbra 2010 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku tohto uznesenia potvrdil rozhodnutie č. UHCP-SO-OHKUB-P-009/2010 zo dňa 24.5.2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v platnom znení (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil dňom 24.5.2010 navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov a umiestnil ho v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov S. (ďalej len „útvar“).

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu a to tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje a vec sa vracia na nové konanie. Svoje odvolanie odôvodnil tým že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v odvolaní uviedol, že na územie Slovenskej republiky (ďalej len „SR“) prišiel požiadať o azyl a z tohto dôvodu jeho vyhostenie nie je možné. V jeho prípade neexistuje účel zaistenia, nakoľko bol v zmysle rozhodnutia odporcu zaistený na účel administratívneho vyhostenia. Nesúhlasil s tvrdením, že neprejavil vôľu požiadať o udelenie azylu na území SR. Rovnako mal za to, že sa svojím konaním nedopustil priestupku podľa ust. § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov. Taktiež nebol vypočutý v materinskom jazyku, resp. jazyku, ktorému by bez akýchkoľvek pochybností porozumel. Domnieval sa preto, že konanie v ktorom by konajúci orgán neumožnil účastníkovi používať materinský jazyk, by bolo porušením princípu rovnosti účastníkov konania a porušením čl. 47 ods. 4 Ústavy SR.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril listom zo dňa 3.12.2010. V úvode vyjadrenia opísal priebeh konania o administratívnom vyhostení a zaistení navrhovateľa, pričom uviedol, že skutočnosť, že navrhovateľ požiadal o azyl počas umiestnenia v útvaru S., nie je v zmysle § 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov dôvodom na jeho prepustenie a konanie o udelení azylu alebo doplnkovej ochrany nebolo zaistením dotknuté. Cudzinec môže byť v zmysle § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov a kompetentné orgány v konaní o azyle rozhodujú do 90 dní od začiatku konania, čo v praxi znamená, že vydajú rozhodnutie o poskytnutí azylu ešte počas lehoty zaistenia. Rozhodnutie o administratívnom vyhostení, na účely ktorého bol navrhovateľ zaistený, stráca platnosť rozhodnutím o udelení azylu alebo o poskytnutí doplnkovej ochrany (§ 59 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov), čo znamená, že do rozhodnutia o udelení či neudelení azylu na území SR dôvody administratívneho vyhostenia a zaistenia navrhovateľa trvajú a konanie o udelenie azylu nimi nie je dotknuté.

Ako ďalší rozpor uviedol odporca tvrdenie navrhovateľa, že tlmočníkovi nerozumel. Odporca k tomuto tvrdeniu uviedol, že na začiatku výpovede súhlasil s tlmočením z jazyka

slovenského do jazyka ruského s tým, že mu rozumie slovom i písmom a potom využil svoje právo nevyповedať. Svoje tvrdenie, že nerozumie a nevláda ruský jazyk vyvrátil sám 23.8.2010, kedy požiadal o pohovor s pracovníkmi útvaru, ktorý bol vedený v ruskom jazyku a dôvodom jeho vykonania bolo to, že navrhovateľ sa rozhodol oznámiť svoju pravú totožnosť. Uviedol, že sa volá E. T., nar. X. v B., Gruzínsko a je registrovaný na adrese C., bytom B., ul. T..

Ďalej uviedol, že z výpovedí ostatným členov zadržanej skupiny nelegálnych migrantov vyplynulo, že boli nelegálne v Grécku a Maďarsku, čo znamená, že konania, v dôsledku ktorého bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa a v dôsledku ktorého bol navrhovateľ zaistený, sa dopustil opakovane, pretože neoprávnene vstúpil na územie Grécka a Maďarska a neoprávnene sa zdržiaval na tomto území bez platných cestovných dokladov a platného víza, čím porušil ustanovenie čl. 4 ods. 1 a čl. 5 ods. 1 písm. a/ a b/ nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 (ďalej len „nariadenie č. 562/2006“), ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice, a to z dôvodu, že Grécko i Maďarsko je štátom Európskej únie a schengenského priestoru, čo znamená, že pre vstup a pobyt na jeho území platia tie isté právne normy Európskeho spoločenstva ako v SR.

Na záver odporca uviedol, že preskúmal dôkazovú situáciu a zistil, že sú splnené podmienky podľa § 57 ods. 1 písm. a/ bod 1 a písm. b/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov a že neexistujú žiadne prekážky administratívneho vyhostenia navrhovateľa v zmysle § 58 zákona o pobyte cudzincov, pričom bral do úvahy, že navrhovateľ aj so svojimi spoločníkmi vstúpil na územie SR neoprávnene, bez dokladov, ktoré by ho oprávňovali prekročiť štátnu hranicu a zdržiaval sa na území SR bez akýchkoľvek dokladov totožnosti. Odporca ďalej zobral na vedomie navrhovateľovu snahu úmyselne sa vyhnúť hraničnej kontrole pri vstupe na územie SR a následne aj pri zadržiavaní a preto postupoval v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona a umiestnil ho v útvere v S.. Odporca nesúhlasil s názorom navrhovateľa, že bolo v danom prípade zasiahnuté do jeho ľudských práv bez zákonných dôvodov a že neexistuje účel zaistenia, považoval svoje rozhodnutie o zaistení zo dňa 24.05.2010 za zákonné v zmysle ustanovení zákona o pobyte cudzincov. Nakoniec odporca poznamenal, že navrhovateľ tým, že v odvolaní neuviedol svoje pravé meno, dopustil sa úmyselného zavádzania a marenia výkonu spravodlivosti v predmetnej veci a jeho tvrdenia uvedené v odvolaní sú nedôveryhodné, zavádzajúce a účelové.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 5. apríla 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Z obsahu administratívneho spisu bolo zistené, že dňa 23.5.2010 bol navrhovateľ a ďalších päť štátnych občanov Gruzínska kontrolovaný hliadkou Oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Ubľa (ďalej len „OHK PZ Ubľa“). Keďže nevedel hodnoverne preukázať svoju totožnosť, bol predvedený na OHK PZ Ubľa, za účelom zistenia jeho totožnosti. Zo zápisnice o podaní vysvetlenia bolo zistené, že navrhovateľ bol poučený o protiprávnosti svojho konania aj o podaní žiadosti o azyl alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany a súhlasil s tlmočením z jazyka slovenského do jazyka ruského, čo potvrdil svojím podpisom. Po zákonom poučení a pretlmočení do ruského jazyka uviedol, že poučeniu v plnej miere porozumel a využil svoje právo v zmysle § 17 ods. 4, 5 zákona o Policajnom zbore a k veci neoprávneného vstupu na územie SR nebude vypovedať.

Tým, že navrhovateľ nelegálne prekročil štátnu hranicu z Ukrajiny do SR a na území SR sa zdržiaval neoprávnene, porušil ustanovenie čl. 4 ods. 1 nariadenia č. 562/2006 a svojím konaním sa dopustil priestupku podľa § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, na základe čoho bol rozhodnutím č. ÚHCP-SO-OHKUB-13-012/2010 zo dňa 24.5.2010 administratívne vyhostený na územie Ukrajiny podľa § 56 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov a zároveň mu bol určený zákaz vstupu na územie SR na 5 rokov, t. j. do 23.5.2015. Následne bol navrhovateľ rozhodnutím č. UHCP-SO-OHKUB-P-009/2010 zo dňa 24. 5.2010 podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov a umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov S.. Proti rozhodnutiu o zaistení podal navrhovateľ opravný prostriedok na Krajský súd v Košiciach, ktorý rozsudkom č. k. 6Sp/13/2010-27 zo dňa 7.10.2010 rozhodnutie odporcu potvrdil. Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia iba opísal priebeh konania na správnom orgáne a prvostupňovom súde, uviedol zákonné ustanovenia súvisiace s prejednávanou vecou a skonštatoval, že na základe vyššie citovaným zákonných ustanovení rozhodnutie odporcu potvrdil.

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. je pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, preto primárne, v medziach odvolania, Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Úlohou krajského súdu v danej veci bolo preskúmať rozhodnutie odporcu v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku (§ 250j ods. 1 O.s.p.). Konanie v správnom súdnictve je totiž ovládané dispozičnou zásadou, znamenajúcou, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v medziach a v rozsahu určenom v opravnom prostriedku. Z opravného prostriedku musí byť zrejmé, v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať, a to aj s poukazom na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona (procesného, resp. hmotného). Z ustanovenia § 249 ods. 2 O.s.p. (použitie ktorého v konaní podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. vyplýva z ustanovenia § 250l ods. 2 O.s.p.) vyplýva, že navrhovateľ je povinný ním videné dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia explicitne v opravnom prostriedku uviesť a vymedziť tak rozsah súdnej kontroly rozhodnutia správneho orgánu. Tieto jednotlivé tvrdenia tvoria vlastnú podstatu bodov opravného prostriedku, ktorými je súd viazaný.

Z opravného prostriedku navrhovateľa zo dňa 2.6.2010 vyplynulo, že navrhovateľ jasne a zrozumiteľne uviedol, v čom videl nesprávnosť a nezákonnosť rozhodnutia odporcu. Poukázal na to, že v danom prípade odporca pred vydaním rozhodnutia nesprávne zistil skutkový stav, keďže navrhovateľ prišiel na územie SR požiadať o azyl a ako žiadateľ nemôže byť vyhostený, ani zaistený. Avšak vzhľadom na to, že odporca ho nevypočul v jazyku, ktorému by rozumel bez akýchkoľvek pochybností, nezistil túto rozhodujúcu skutočnosť. Navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku tvrdil, že sa od začiatku snažil policajnej hliadke vysvetliť, že žiada o azyl, resp. akúkoľvek formu ochrany na území SR. Pri pohovore na policajnej stanici bol síce prítomný

tlmočník, avšak tomu úplne, bez akýchkoľvek pochybností nerozumel a dokumenty, spísané v priebehu pohovoru, mu neboli riadne pretlmočené do materinského jazyka a navrhovateľ ich podpísal v domnienke, že žiada o azyl. Aj pri prevoze do útvaru bol presvedčený, že ide do zariadenia určeného pre žiadateľov o azyl. Navrhovateľ ďalej namietal, že neexistuje ani účel a dôvod jeho zaistenia, nakoľko vyhostenie jeho osoby ako žiadateľa o azyl nie je možné, na základe čoho bolo, podľa názoru navrhovateľa, predmetné rozhodnutie o zaistení vydané nielen v rozpore so zákonom, ale aj s medzinárodnými dokumentmi, ktoré sa vzťahujú na žiadateľov o azyl, resp. utečencov.

Ďalšia námietka navrhovateľa sa týkala vyznačenia právoplatnosti na predmetnom rozhodnutí odporcu. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.05.2010, t. j. v deň, kedy bolo vydané. Podľa názoru navrhovateľa, bol údaj o právoplatnosti na rozhodnutí uvedený nesprávne, podľa zákona o pobyte cudzincov môže zaistený cudzinec podať proti rozhodnutiu o zaistení a proti rozhodnutiu o predĺžení lehoty zaistenia opravný prostriedok na súd do 15 dní od doručenia rozhodnutia a v zmysle správneho poriadku je právoplatné to rozhodnutie, proti ktorému sa nemožno odvolať.

Navrhovateľ namietal aj nesprávne poučenie uvedené v rozhodnutí odporcu, podľa ktorého bolo možné podať opravný prostriedok na Okresný súd Humenné, pričom v zmysle O.s.p. sú na preskúmanie rozhodnutí a postupov správnych orgánov v zásade vecne príslušné krajské sudy.

V závere opravného prostriedku navrhovateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odporcu vzhľadom na závažnosť tohto rozhodnutia, spočívajúcom v zásahu do osobnej slobody navrhovateľa. Rozhodnutia s takýmito závažnými dôsledkami by mali byť, podľa názoru navrhovateľa, odôvodnené tak, aby bolo jednoznačne zrejmé, na základe čoho správny orgán rozhodol.

Ako je uvedené vyššie, krajský súd v odôvodnení rozsudku iba opísal priebeh konania na správnom orgáne a prvostupňovom súde, uviedol zákonné ustanovenia súvisiace s prejednávanou vecou a skonštatoval, že na základe vyššie citovaným zákonných ustanovení rozhodnutie odporcu potvrdil. **Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, že krajský súd**

sa nezaoberal ani jednou námietkou navrhovateľa uvedenou v opravnom prostriedku, zo strany krajského súdu teda zostali nepovšimnuté.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V zmysle § 157 O.s.p. musel odvolací súd konštatovať, že rozsudok krajského súdu nereagoval na podstatné námietky navrhovateľa a že z jeho odôvodnenia nebolo zrejmé, ako dospel k záveru o zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu bez zohľadnenia predmetných námietok, na základe čoho vyhodnotil rozsudok krajského súdu ako nepresvedčivý a nepreskúmateľný. V tejto súvislosti bolo potrebné zdôrazniť, že súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzovaný v skutkových otázkach len tým, čo zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu, najmä z hľadiska závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd hodnotí samostatne správnosť a úplnosť skutkových zistení správneho orgánu a ak zistí skutkové či procesné právne nedostatky, môže uložiť správnemu orgánu vykonať ich odstránenie, nahradenie či doplnenie alebo tak môže učiniť sám. **Krajský súd bol viazaný rozsahom a dôvodmi opravného prostriedku a pri dodržaní tejto zákonnej zásady sa mal týmito dôvodmi zaoberať a zaujať k nim stanovisko, najmä z toho pohľadu, či sú uvedené námietky spôsobilé vyvolať pochybnosti o správnosti skutkových zistení a z toho plynúcu namietanú nezákonnosť rozhodnutia odporcu.** Odvolací súd pritom poznamenal, že vzhľadom na závažnosť zásahu do subjektívnych práv účastníka konania, ktorý je zaistený, čím je obmedzená jeho osobná sloboda, nepovažoval za únosné rozhodovanie strohým, skutkovo nepodloženým a z právneho hľadiska blanketným spôsobom vyhotovenia rozhodnutia.

V tejto súvislosti dal Najvyšší súd Slovenskej republiky do pozornosti Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. IV. ÚS 378/08-55 zo dňa 16.12.2008, v ktorom ústavný súd uviedol: *„Jednou z neoddeliteľných súčastí princípu právnej istoty v demokratickom a právnom štáte*

je aj garancia, že ak sa osoba využívajúc svoje základné právo na súdnu ochranu obráti so svojím návrhom na nezávislý a nestranný súd, má právo na to, aby súd o jej návrhu rozhodol a svoj právny názor vyjadril vo forme zákonného rozhodnutia. Na túto skutočnosť pamätá aj generálna právna norma civilného procesu (Občianskeho súdneho poriadku) v ustanovení § 157 ods. 2, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Toto zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na spravodlivé súdne konanie, vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“) pozri napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, § 26] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993).

Vzhľadom na uvedené je potrebné, aby všeobecný súd pamätal na všetky náležitosti zákonného rozhodnutia, tak ako ich predpokladá zákon, a tieto pri jeho tvorbe prakticky aj aplikoval. Výsledkom dodržania zákonných ustanovení by malo byť presvedčivé a preskúmateľné rozhodnutie.“

Pretože napadnuté rozhodnutie krajského súdu nedalo zrozumiteľným spôsobom odpoveď na otázky nastolené navrhovateľom, pričom odvolací súd nebol oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať, keďže takýmto postupom by odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom, dospel odvolací súd k potrebe zrušenia rozsudku krajského súdu.

Podľa § 212 ods. 3 O.s.p. na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a podľa ods. 4 môže odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť, aj keď sa navrhuje zmena, a naopak.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. súd rozhodnutie zruší, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Vzhľadom k tomu, že sa krajský súd uvedenými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku nezaoberal, odňal tým navrhovateľovi možnosť konať o uplatnených námietkach pred súdom. Na základe uvedeného odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude podrobne sa zaoberať námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu č. UHCP-SO-OHKUB-P-009/2010 zo dňa 24.05.2010.

Podľa ustanovenia § 226 O.s.p. ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa § 224 ods. 3 O.s.p. ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci. O trovách tohto odvolacieho konania teda v zmysle § 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p. rozhodne v novom konaní súd prvého stupňa.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 5. apríla 2011

JUDr. Igor Belko v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová